

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-158-17

Druk nr 2068
Warszawa, 23 listopada 2017 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rozwoju i Finansów.

Z poważaniem

(-) Beata Szydło

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz niektórych innych ustaw^{1),2)}

Art. 1. W ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, 1089, 1926 i 2102) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 w ust. 1:
 - a) po pkt 16 dodaje się pkt 16a w brzmieniu:

„16a) koasekurator wiodący – zakład ubezpieczeń wybrany spośród uczestników umowy koasekuracyjnej do realizacji czynności określonych w tej umowie w imieniu własnym i pozostałych zakładów ubezpieczeń współubezpieczających;”,
 - b) po pkt 29 dodaje się pkt 29a w brzmieniu:

„29a) podmiot finansowy:

 - a) instytucję kredytową,
 - b) instytucję finansową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1876),
 - c) przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe,
 - d) zakład ubezpieczeń,
 - e) zakład reasekuracji,

¹⁾ Niniejsza ustawa:

- 1) w zakresie swojej regulacji uzupełnia wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz. Urz. UE L 335 z 17.12.2009, str. 1, Dz. Urz. UE L 326 z 08.12.2011, str. 113, Dz. Urz. UE L 249 z 14.09.2012, str. 1, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 362, Dz. Urz. UE L 341 z 18.12.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 153 z 22.05.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 219 z 25.07.2014, str. 66 oraz Dz. Urz. UE L 354 z 23.12.2016, str. 37);
 - 2) służy stosowaniu rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz. Urz. UE L 12 z 17.01.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 85 z 01.04.2016, str. 6 oraz Dz. Urz. UE L 236 z 14.09.2017, str. 14).
- ²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych oraz ustawę z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach.

- f) dominujący podmiot ubezpieczeniowy,
 - g) firmę inwestycyjną,
 - h) dominujący podmiot nieregulowany;”;
- c) po pkt 53 dodaje się pkt 53a i 53b w brzmieniu:
- „53a) wewnętrzny zakład ubezpieczeń – zakład ubezpieczeń, którego akcjonariuszem lub udziałowcem jest:
- a) podmiot finansowy niebędący zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji albo niewchodzący w skład grupy, w skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, albo
 - b) podmiot niebędący podmiotem finansowym
– którego celem jest ubezpieczanie wyłącznie ryzyk podmiotu lub podmiotów będących jego akcjonariuszami lub udziałowcami lub podmiotów grupy, w skład której wchodzi;
- 53b) wewnętrzny zakład reasekuracji – zakład reasekuracji, którego akcjonariuszem lub udziałowcem jest:
- a) podmiot finansowy niebędący zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji albo niewchodzący w skład grupy, w skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, albo
 - b) podmiot niebędący podmiotem finansowym
– którego celem jest przyjmowanie do reasekuracji wyłącznie ryzyka podmiotu lub podmiotów będących jego akcjonariuszami lub udziałowcami lub podmiotów grupy, w skład której wchodzi;”;

2) w art. 4 w ust. 11 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) pośredniczyć w imieniu lub na rzecz podmiotów wykonujących czynności bankowe określone w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe przy zawieraniu umów w ramach wykonywania tych czynności, na zasadach określonych w tej ustawie;”;

3) w art. 114 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Kapitał zakładowy towarzystwa reasekuracji wzajemnej nie może być niższy niż nieprzekraczalny dolny próg minimalnego wymogu kapitałowego wymaganego dla zakładu reasekuracji, o którym mowa odpowiednio w art. 272 ust. 1 pkt 4 lub 5.”;

4) po art. 174 dodaje się art. 174a w brzmieniu:

„Art. 174a. 1. Organ nadzoru może na wniosek założycieli albo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w drodze decyzji, uznać zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji za wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji, jeżeli spełnione są przesłanki określone odpowiednio w art. 3 ust. 1 pkt 53a lub 53b.

2. Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przestał spełniać wymogi określone odpowiednio w art. 3 ust. 1 pkt 53a lub 53b, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji informuje o tym organ nadzoru i dostosowuje swoją działalność do wymogów określonych w ustawie dla zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji niebędącego wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji.”;

5) po art. 208 dodaje się art. 208a w brzmieniu:

„Art. 208a. W przypadku gdy zagraniczny zakład ubezpieczeń mający siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej zamierza zawierać umowy koasekuracji dużych ryzyk spełniające łącznie poniższe warunki:

- 1) ryzyko jest umiejscowione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka,
- 3) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezczający ma siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący lub uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż państwo, w którym koasekurator wiodący ma siedzibę,
- 4) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia

– przepisy art. 207 i art. 208 stosuje się wyłącznie do zagranicznego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym, mającego siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej.”;

6) po art. 211 dodaje się art. 211a w brzmieniu:

„Art. 211a. 1. W przypadku gdy krajowy zakład ubezpieczeń zamierza zawierać umowy koasekuracji dużych ryzyk spełniające łącznie poniższe warunki:

- 1) ryzyka są umiejscowione na terytorium innego niż Rzeczypospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 2) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka,
- 3) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezpieczający ma siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący albo uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż państwo, w którym koasekurator wiodący ma siedzibę,
- 4) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia

– przepisy art. 211 stosuje się wyłącznie do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.

2. Krajowy zakład ubezpieczeń będący koasekuratorem wiodącym tworzy rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe dla celów wypłacalności z tytułu umów koasekuracji, o których mowa w ust. 1, zgodnie z art. 224 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 225–237, z uwzględnieniem warunków umów koasekuracji.”;

7) w art. 272 w ust. 1:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) równowartości w złotych 3 600 000 euro – dla zakładów reasekuracji innych niż wewnętrzne zakłady reasekuracji;”;

b) dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) równowartości w złotych 1 200 000 euro – dla wewnętrznych zakładów reasekuracji.”;

8) po art. 313 dodaje się art. 313a w brzmieniu:

„Art. 313a. W przypadku gdy organ nadzorczy z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym ma siedzibę zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, podejmie środki mające na celu ograniczenie lub zakaz swobodnego

rozporządzania aktywami po stwierdzeniu, że ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji nie przestrzega przepisów tego państwa dotyczących tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności lub nie spełnia kapitałowego wymogu wypłacalności, lub nie spełnia minimalnego wymogu kapitałowego, organ nadzoru, w drodze decyzji, na wniosek tego organu nadzorczego ogranicza lub zakazuje swobodnego rozporządzania aktywami takiego zagranicznego zakładu umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wskazanymi we wniosku tego organu nadzorczego.”;

- 9) w art. 339 w ust. 5 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu:

„11) czy zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji.”;

- 10) po art. 366 dodaje się art. 366a w brzmieniu:

„Art. 366a. W przypadku gdy organ nadzorczy z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym ma siedzibę zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, cofnie temu zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej, organ nadzoru, w drodze decyzji, na wniosek tego organu nadzorczego, ogranicza lub zakazuje swobodnego rozporządzania aktywami takiego zagranicznego zakładu umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wskazanymi we wniosku tego organu nadzorczego.”;

- 11) w art. 490:

- a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Przepisy rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 135 ust. 2 dyrektywy 2009/138/WE stosuje się w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji lokujących środki finansowe w zbywalne papiery wartościowe i inne instrumenty finansowe oparte na pożyczkach przekształconych wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r., w przypadku gdy po dniu 31 grudnia 2014 r. zostały dodane nowe ekspozycje bazowe lub ekspozycje zostały zastąpione.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W okresie do dnia 31 grudnia 2023 r. zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji obliczające kapitałowy wymóg wypłacalności według formuły standardowej obliczają standardowe parametry podmodułu ryzyka cen akcji dla akcji typu 1, o których mowa w art. 168 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r. i nieobjętych ryzykiem cen akcji opartym na czasie trwania, o którym mowa w art. 304 dyrektywy 2009/138/WE, zgodnie z następującymi zasadami:

- 1) standardowy parametr stosowany do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji stanowi średnią ważoną:
 - a) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 170 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35,
 - b) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 169 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35;
- 2) waga parametru, o którym mowa w pkt 1 lit. b, jest zwiększana co najmniej liniowo na koniec każdego roku kalendarzowego, od 0% w roku 2016 do 100% w dniu 1 stycznia 2023 r.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 826) w art. 5:

1) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Zarząd Korporacji składa się z nie więcej niż 4 członków.”;

2) uchyla się ust. 3a i 3b.

Art. 3. W ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. poz. 238 oraz z 2017 r. poz. 1089 i 1199) w art. 22 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku gdy emitentem jest bank krajowy, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, dom maklerski, o którym mowa w art. 98 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, wartość nominalna jednej obligacji, o której mowa w ust. 1, nie może być niższa niż 400 000 zł lub równowartość

tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji.”.

Art. 4. Przepisu art. 22 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do obligacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 tej ustawy, jeżeli dzień udostępnienia propozycji ich nabycia lub udostępnienia do publicznej wiadomości prospektu emisyjnego lub memorandum informacyjnego przypada przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Konieczność nowelizacji ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, 1089, 1926 i 2102) wynika z uzasadnionej opinii Komisji Europejskiej skierowanej w dniu 17 maja 2017 r. do Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w związku z brakiem zawiadomienia o środkach transpozycji do prawa krajowego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłaczalność II) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/51/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE oraz rozporządzenia 1060/2009, 1094/2010 i 1095/2010 w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Omnibus II).

Dyrektywa Wyłaczalność II i dyrektywa Omnibus II zostały implementowane do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Implementację przepisów dyrektywy Wyłaczalność II stanowiły także rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu wyliczenia wysokości marginesu wyłaczalności oraz minimalnej wysokości kapitału gwarancyjnego (Dz. U. poz. 2338) oraz rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie szczegółowego sposobu obliczania podstawowego kapitałowego wymogu wyłaczalności według formuły standardowej (Dz. U. poz. 2321). Powyższe przepisy weszły w życie z dniem 1 stycznia 2016 r., a więc zgodnie z terminem wejścia w życie określonym w ww. dyrektywach. Tym niemniej w uzasadnionej opinii Komisja Europejska wskazała na brak implementacji poszczególnych przepisów obu dyrektyw do krajowych przepisów dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

W ocenie Komisji Europejskiej, zaprezentowanej w uzasadnionej opinii, do polskich przepisów dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie zostały implementowane następujące przepisy ww. dyrektyw:

- 1) przepisy dotyczące wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji, zawierające definicje tych podmiotów, wymogi informacyjne wobec organu nadzoru oraz wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla tych podmiotów (art. 13 pkt 2 i 5, art. 35 ust. 8 lit. j i art. 129 ust. 1 lit. d ppkt (iii) dyrektywy Wyłącalność II oraz art. 2 pkt 7 lit. b i art. 2 pkt 32 lit. a dyrektywy Omnibus II);
- 2) przepis dający organowi nadzoru możliwość wydania zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub na zasadzie swobody świadczenia usług (art. 140 dyrektywy Wyłącalność II);
- 3) przepisy określające zasady koasekuracji w Unii Europejskiej (art. 190 dyrektywy Wyłącalność II);
- 4) środki przejściowe dotyczące:
 - a) zbywalnych papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych opartych na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r. (art. 308 ust. 11 dyrektywy Wyłącalność II i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II),
 - b) instrumentów kapitałowych nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r. (art. 308b ust. 13 i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II).

Przeprowadzona w Ministerstwie Finansów analiza wykazała, że uwagi Komisji Europejskiej należy uznać za zasadne. W piśmie z dnia 31 maja 2017 r. również Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego zgodził się z uwagami Komisji Europejskiej i wskazał na konieczność wdrożenia do krajowego porządku prawnego wskazanych przepisów dyrektyw Wyłącalność II i Omnibus II, uzasadniając konieczność transpozycji poszczególnych przepisów.

Propozycje implementacji poszczególnych przepisów dyrektywy Wyłącalność II i dyrektywy Omnibus II omówiono poniżej.

Przepisy dotyczące wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji

Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie odnosi się wprost do wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji (tzw. captives). Zgodnie z obowiązującymi przepisami zakłady ubezpieczeń mają możliwość wykonywania działalności w formie towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych, które mogą spełniać przesłanki określone dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń. Właścicielami niektórych towarzystw ubezpieczeń wzajemnych wykonujących działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są instytucje niebędące instytucjami finansowymi. Towarzystwa te ubezpieczają wyłącznie ryzyka swoich właścicieli. Analogicznie zakłady reasekuracji mają możliwość wykonywania działalności reasekuracyjnej w formie towarzystwa reasekuracji wzajemnej. Niemniej w wyniku dokonanej ponownej analizy należy stwierdzić, że zakres wymogów dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji w porównaniu odpowiednio do towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i towarzystw reasekuracji wzajemnej nie zawsze jest identyczny. Zgodnie z art. 89 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, w przypadku spełnienia wymogów opisanych w tym przepisie wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji mają możliwość stosowania uproszczonych obliczeń podmodułów ryzyka:

- a) składki i rezerw techniczno-ubezpieczeniowych w ubezpieczeniach innych niż ubezpieczenia na życie (art. 91),
- b) stopy procentowej (art. 103),
- c) ryzyka spreadu kredytowego związanego z obligacjami i pożyczkami (art. 105),
- d) ryzyka koncentracji aktywów (art. 106).

Zgodnie z art. 129 ust. 1 lit. d dyrektywy Wyplacalność II, wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów reasekuracji jest niższa niż dla towarzystw reasekuracji wzajemnej.

W związku z powyższym przez odpowiednią zmianę ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej proponuje się wyodrębnić wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, określić wymogi informacyjne tych zakładów wobec organu nadzoru oraz określić wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów reasekuracji (wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych

zakładów ubezpieczeń będzie taka sama jak dla zakładów ubezpieczeń niebędących wewnętrznymi zakładami ubezpieczeń).

Przepisy art. 13 pkt 2 i 5 dyrektywy Wyłącalność II, w których zdefiniowano wewnętrzny zakład ubezpieczeń i wewnętrzny zakład reasekuracji zostaną implementowane w słowniczku do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, jako dodane przepisy art. 3 ust. 1 pkt 53a oraz 53b. Z analizy definicji „wewnętrznego zakładu ubezpieczeń” zawartej w art. 13 pkt 2 dyrektywy Wyłącalność II wynika, że:

- 1) właścicielem takiego zakładu może być przedsiębiorstwo finansowe niebędące zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji;
- 2) właścicielem wewnętrznego zakładu ubezpieczeń nie może być grupa, w skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji;
- 3) podmiot niebędący przedsiębiorstwem finansowym może być właścicielem wewnętrznego zakładu ubezpieczeń;
- 4) celem działalności takiego zakładu jest ubezpieczanie wyłącznie ryzyk podmiotu lub podmiotów będących właścicielami zakładu lub podmiotów wchodzących w skład grupy, w skład której wchodzi także wewnętrzny zakład ubezpieczeń.

W związku z powyższym w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej proponuje się dodanie następującej definicji wewnętrznego zakładu ubezpieczeń jako zakładu ubezpieczeń, którego akcjonariuszem lub udziałowcem jest:

- a) podmiot finansowy niebędący zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji albo niewchodzący w skład grupy, w skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, albo
- b) podmiot niebędący podmiotem finansowym
– którego celem jest ubezpieczanie wyłącznie ryzyk podmiotu lub podmiotów będących jego akcjonariuszami lub udziałowcami lub podmiotów grupy, w skład której wchodzi.

W ocenie projektodawcy przyjęcie takiej definicji uzasadnia także analiza ustaw stanowiących implementację dyrektywy Wyłącalność II w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, np. w Hiszpanii (link: <https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2015-7897>) i Irlandii, w której działalność wykonuje duża liczba wewnętrznych zakładów ubezpieczeń (link: <http://www.irishstatutebook.ie/eli/2015/si/485/made/en/print>).

W dodawanym art. 3 ust. 1 pkt 53b proponuję się analogiczną definicję wewnętrznego zakładu reasekuracji.

W celu zapewnienia większej przejrzystości stosowanych definicji zakładów wewnętrznych, proponuje się również uzupełnienie słowniczka do ustawy o definicję „podmiotu finansowego”, zgodnie z art. 13 pkt 25 dyrektywy Wyłagalność II. W definicji podmiotu finansowego w polskiej wersji dyrektywy Wyłagalność II stosowane są m.in. pojęcia „ubezpieczeniowa spółka holdingowa” oraz „finansowa spółka holdingowa o działalności mieszanej”. W ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej powyższe podmioty zostały zdefiniowane jako „dominujący podmiot ubezpieczeniowy” oraz „dominujący podmiot nieregulowany”.

Przepis art. 35 ust. 8 dyrektywy Wyłagalność II, określający czynniki, według których organ nadzoru dokonuje oceny czy zakres przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji danych i informacji dla celów nadzoru nie stanowi nadmiernego obciążenia dla danego zakładu został implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jako art. 339 ust. 5. Powyższy przepis nie zawiera jednak implementacji art. 35 ust. 8 lit. j dyrektywy. W konsekwencji proponuje się uzupełnić art. 339 ust. 5 przez dodanie pkt 11. Zgodnie z dodawanym przepisem, dokonując oceny, o której mowa powyżej, organ nadzoru będzie brał pod uwagę czy zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji.

Przepis art. 129 ust. 1 lit. d dyrektywy Wyłagalność II, określający wysokość nieprzekraczalnego dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji został implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jako art. 272 ust. 1. Powyższy przepis nie określa jednak wysokości nieprzekraczalnego dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji. W związku z powyższym proponuje się doprecyzowanie treści art. 272 ust. 1 pkt 4 przez zaznaczenie, że przepis ma zastosowanie do zakładów reasekuracji innych niż wewnętrzne zakłady reasekuracji oraz dodanie w art. 272 w ust. 1 pkt 5 określającego wysokość nieprzekraczalnego dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla wewnętrznych zakładów reasekuracji (równowartość w złotych 1,2 mln euro). W ocenie projektodawcy nie istnieje konieczność uzupełniania art. 272

o przepisy określające wysokość tych kwot dla wewnętrznych zakładów ubezpieczeń, gdyż jest ona taka sama jak dla zakładów ubezpieczeń niebędących wewnętrznymi zakładami ubezpieczeń. Konsekwencją zmian w treści art. 272 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej jest zmiana treści art. 114 ust. 2 tej ustawy, określającego minimalną wysokość kapitału zakładowego dla towarzystw reasekuracji wzajemnej.

W związku z dopuszczeniem w proponowanej ustawie wykonywania działalności przez wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji, proponuje się dodanie art. 174a. Zgodnie z dodawaną regulacją organ nadzoru będzie miał możliwość, w drodze decyzji, uznać zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji za wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji na wniosek założycieli albo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, jeżeli spełnione są przesłanki określone odpowiednio w art. 3 ust. 1 pkt 53a lub 53b. W przypadku gdy zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przestanie spełniać wymogi określone dla wewnętrznego zakładu ubezpieczeń lub wewnętrznego zakładu reasekuracji, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji będzie obowiązany poinformować o tym organ nadzoru i dostosować swoją działalność do wymogów określonych w ustawie.

Przepis stanowiący implementację art. 140 dyrektywy Wypłacalność II

Przepisy rozdziału 13 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej dotyczące postępowania naprawczego i likwidacji zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji stwarzają organowi nadzoru możliwość wydania krajowemu zakładowi ubezpieczeń lub krajowemu zakładowi reasekuracji zakazu lub ograniczenia swobodnego rozporządzania aktywami jeżeli zakład nie spełnia kapitałowego wymogu wypłacalności, nie spełnia minimalnego wymogu kapitałowego lub nie przestrzega przepisów dotyczących tworzenia i ustalania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności. Należy uzupełnić dotychczasowe regulacje rozdziału 13 o przepis umożliwiający organowi nadzoru wydawanie zakazu lub ograniczania swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej również na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń lub zagranicznym zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez

oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług. Organ nadzorczy państwa członkowskiego siedziby takiego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji może złożyć taki wniosek w przypadku, gdy zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji nie spełnia kapitałowego wymogu wypłacalności, nie spełnia minimalnego wymogu kapitałowego lub nie przestrzega przepisów państwa członkowskiego siedziby dotyczących tworzenia i ustalania wartości rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wypłacalności, a organ nadzorczy podjął środki mające na celu ograniczenie lub zakaz swobodnego rozporządzania aktywami. W tym celu proponuje się dodanie art. 313a stanowiącego implementację art. 140 dyrektywy. Zgodnie z treścią proponowanego przepisu organ nadzoru będzie miał możliwość wydania, w drodze decyzji, ograniczenia lub zakazu swobodnego rozporządzania wskazanymi we wniosku organu nadzorczego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub na zasadzie swobody świadczenia usług ma siedzibę, aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej należącymi do tego zagranicznego zakładu ubezpieczeń lub zagranicznego zakładu reasekuracji.

Z kolei w rozdziale 14 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określającym zasady sprawowania nadzoru ubezpieczeniowego proponuje się dodanie art. 366a umożliwiającego organowi nadzoru wydawanie, w drodze decyzji, ograniczenia lub zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej również na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń lub zagranicznym zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług. Organ nadzorczy państwa członkowskiego siedziby takiego zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji może złożyć taki wniosek w przypadku, gdy cofnie temu zakładowi zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej.

Przepis dotyczący koasekuracji w Unii Europejskiej

Proponuje się implementację art. 190 dyrektywy Wypłacalność II do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej przez dodanie art. 208a i art. 211a.

Równocześnie słowniczek do ustawy zostanie uzupełniony o definicję koasekuratora wiodącego. Zgodnie z proponowaną definicją przez koasekuratora wiodącego należy rozumieć zakład ubezpieczeń wybrany spośród uczestników umowy koasekuracyjnej do realizacji czynności określonych w tej umowie w imieniu własnym i pozostałych zakładów ubezpieczeń współubezpieczających. Zgodnie z praktyką na rynkach ubezpieczeniowych, zakłady ubezpieczeń prowadzące działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy, będą zawierały umowy koasekuracji dużych ryzyk, określonych w art. 3 ust. 1 pkt 6 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, jak również porozumienia w sprawie koasekuracji ryzyk innych niż duże ryzyka. Art. 337 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej zobowiązuje krajowe zakłady ubezpieczeń i główne oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń do przekazywania do organu nadzoru informacji dotyczących obu rodzajów operacji koasekuracyjnych. Instytucja koasekuratora wiodącego będzie stosowana zarówno w przypadku umów koasekuracji dużych ryzyk, do których odnoszą się dodawane przepisy art. 208a i art. 211a, jak również do porozumień w sprawie koasekuracji ryzyk innych niż duże ryzyka.

Dodawany art. 208a dotyczy sytuacji, gdy zagraniczny zakład ubezpieczeń prowadzący działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy, z państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska zamierza wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność ubezpieczeniową w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, przez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk umiejscowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej a umowy koasekuracji spełniają poniższe warunki:

- 1) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka;
- 2) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezpieczający jest zakładem ubezpieczeń z siedzibą w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący lub uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż państwo, w którym koasekurator wiodący ma siedzibę;
- 3) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia.

Przepisy art. 207 i art. 208, określające uprawnienia i obowiązki informacyjne względem organu nadzoru zagranicznego zakładu ubezpieczeń prowadzącego działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy, zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach swobody świadczenia usług oraz uprawnienia organu nadzoru względem takiego zakładu ubezpieczeń, będą stosowane wyłącznie w odniesieniu do zagranicznego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.

Dodawany art. 211a dotyczy sytuacji, gdy krajowy zakład ubezpieczeń prowadzący działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy, zamierza wykonywać na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska działalność ubezpieczeniową w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, przez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk umiejscowionych na terytorium tego państwa a umowy koasekuracji spełniają poniższe warunki:

- 1) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka;
- 2) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezpieczający jest zakładem ubezpieczeń mającym siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący lub uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż państwo, w którym koasekurator wiodący ma siedzibę;
- 3) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia.

Zgodnie z treścią art. 211a, przepisy art. 211, określające uprawnienia i obowiązki informacyjne względem organu nadzoru krajowego zakładu ubezpieczeń zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska w ramach swobody świadczenia usług oraz obowiązki informacyjne organu nadzoru względem organu nadzorczego tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej będą stosowane wyłącznie w odniesieniu do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.

Ustawa o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie zawiera przepisów sprzecznych z art. 192 dyrektywy Wyłalalność II. W uzasadnionej opinii Komisja Europejska nie zwracała uwagi na brak implementacji tego przepisu. Tym niemniej, w celu zapewnienia odpowiedniej przejrzystości przepisów krajowych, proponuje się zobowiązać krajowy zakład ubezpieczeń będący koasekuratorem wiodącym do tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wyłalalności z tytułu umów koasekuracji zgodnie z przepisami określającymi zasady tworzenia i ustalania wartości tych rezerw (art. 224–237), z uwzględnieniem warunków umów koasekuracji.

Poszczególne przepisy sekcji 2 rozdziału II w tytule II dyrektywy Wyłalalność II zostały implementowane do ustawy o działalności ubezpieczeniowej jako przepisy rozdziału 14 „Zasady sprawowania nadzoru ubezpieczeniowego” (art. 195 i 196 dyrektywy w art. 370 ustawy) lub rozdziale 13 „Postępowanie naprawcze i likwidacja zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji” (art. 194 w art. 327 ust. 2 ustawy). Implementacja tych przepisów nie wzbudziła zastrzeżeń Komisji Europejskiej.

Środki przejściowe

I) Środek przejściowy dotyczący zbywalnych papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych opartych na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r.

Przepis art. 135 ust. 2 dyrektywy Wyłalalność II, zawiera upoważnienie dla Komisji Europejskiej do wydania aktów wykonawczych określających wymogi jakościowe, które muszą spełniać jednostki inicjujące lub jednostki sponsorujące oraz zakłady ubezpieczeń inwestujące w papiery wartościowe lub inne instrumenty finansowe oparte na pożyczkach przekształconych, które zostały emitowane po dniu 1 stycznia 2011 r., a także okoliczności, w których organ nadzoru będzie mógł ustanowić narzut kapitałowy, w przypadku gdyby te wymogi zostały naruszone. Przepisy wykonawcze wynikające z art. 135 ust. 2 zostały zawarte w rozdziale VIII „Inwestycje w pozycje sekurytyzacyjne” rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 uzupełniającego dyrektywę w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłalalność II).

Przepis art. 135 ust. 2 dyrektywy Wyłalalność II nie został implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej ponieważ przepis ten reguluje prace Komisji Europejskiej. Do tej ustawy powinien natomiast zostać implementowany

środek przejściowy zawarty w art. 308b ust. 11 dyrektywy Wyplacalność II, zgodnie z którym wymogi określone w art. 135 ust. 2 obowiązują wobec zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji inwestujących w papiery wartościowe lub inne instrumenty finansowe oparte na pożyczkach przekształconych, które zostały emitowane po dniu 1 stycznia 2011 r., jedynie w przypadku, gdy po dniu 31 grudnia 2014 r. dodane zostały nowe ekspozycje bazowe lub też gdy ekspozycje zostały zastąpione. Proponuje się implementację ww. środka przejściowego w dodawanym art. 490 ust. 2a.

II) Środek przejściowy dotyczący instrumentów kapitałowych nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r.

Dyrektywa Wyplacalność II pozostawiła państwom członkowskim swobodę co do implementacji art. 304 (do którego odwołuje się art. 308b ust. 13) do krajowego porządku prawnego. Po ponownej analizie należy uznać, że niezależnie od możliwości skorzystania z tej opcji przepis art. 308b ust. 13 powinien zostać implementowany do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Dodawany przepis art. 490 ust. 3a określi zasady obliczania przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji standardowych parametrów podmodułu ryzyka cen akcji stosowanych w odniesieniu do aktywów (akcji) nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r.

Zgodnie z proponowaną treścią przepisu w okresie do dnia 31 grudnia 2023 r. zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji obliczające kapitałowy wymóg wypłacalności według formuły standardowej, będą obliczać standardowe parametry podmodułu ryzyka cen akcji dla akcji typu 1, o których mowa w art. 168 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35 nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r., i nieobjętych ryzykiem cen akcji opartym na czasie trwania, o którym mowa w art. 304 dyrektywy Wyplacalność II zgodnie z następującymi zasadami:

- 1) standardowy parametr stosowany do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji stanowi średnią ważoną:
 - a) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 170 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35,
 - b) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 169 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35;

2) waga parametru, o którym mowa w pkt 1 lit. b jest zwiększana co najmniej liniowo na koniec każdego roku kalendarzowego od 0% w roku 2016 do 100% w dniu 1 stycznia 2023 r.

Przepis przejściowy będzie się odnosił wyłącznie do akcji typu 1 co wynika z art. 173 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35.

Z kolei proponowane odwołania do odpowiednich przepisów rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/35, tzn. art. 170 ust. 1 i art. 169 ust.1 mają na celu zapewnienie większej przejrzystości przepisu.

Zmiany w ustawie o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych

Proponowana ustawa w art. 2 wprowadza zmiany w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych. Zmiany dotyczą treści art. 5 tej ustawy, określającego liczbę członków zarządu Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych (KUKE S.A.) . Proponuje się, aby Zarząd KUKE S.A. składał się z nie więcej niż czterech członków (zgodnie z dotychczas obowiązującym art. 5 ust. 2a Zarząd KUKE S.A. powinien składać się z czterech członków). Konsekwencją wprowadzonej zmiany w art. 5 ust. 2a jest uchylenie art. 5 ust. 3b zobowiązującego KUKE S.A. do podjęcia czynności mających na celu uzupełnianie składu do 4 osób. Proponuje się także uchylenie regulacji art. 5 ust. 3a, zgodnie z którą Zarząd KUKE S.A. jest zdolny do prowadzenia spraw spółki i podejmowania uchwał, jeżeli liczba jego członków wynosi nie mniej niż trzy osoby. W ocenie projektodawcy skala działalności KUKE S.A. powoduje, że Zarząd spółki liczący mniej niż czterech członków jest w stanie zapewnić jej efektywne funkcjonowanie. Z kolei uchylenie art. 5 ust. 3a ma na celu zapewnienie większej elastyczności sprawowania zarządu KUKE S.A., zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych.

Zmiany w ustawie o obligacjach

Proponowana ustawa w art. 3 wprowadza zmianę w ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. poz. 238 oraz z 2017 r. poz. 1089 i 1199). Proponowana zmiana polega na ustaleniu minimalnej wartości nominalnej obligacji podporządkowanej na poziomie 400 tys. zł. lub równowartości tej kwoty wyrażonej w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank

Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji. Zakres podmiotowy projektowanej zmiany obejmuje banki krajowe, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, domy maklerskie, o których mowa w art. 98 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zakłady ubezpieczeń oraz zakłady reasekuracji. Wiąże się to z zapewnieniem równego traktowania nadzorowanych przez KNF podmiotów, które mogą emitować obligacje podporządkowane.

Dnia 24 października 2017 r. Komisja Nadzoru Finansowego wydała komunikat w sprawie podwyższenia wartości nominalnej pojedynczej obligacji podporządkowanej do kwoty co najmniej 400 000 zł. Powyższe działanie organu nadzoru związane było przede wszystkim z zaobserwowanym zwiększonym zainteresowaniem inwestorów indywidualnych nabywaniem obligacji podporządkowanych o niskiej wartości nominalnej emitowanymi przez banki, oferowanymi we własnej sieci sprzedaży klientom jako alternatywa dla depozytów bankowych. Klienci banków, którym brakuje doświadczenia na rynku kapitałowym oraz posiadają niewielkie zasoby pieniężne, nie są w stanie prawidłowo ocenić związanych z inwestowaniem w obligacje podporządkowane ryzyk ani nie mają możliwości zdywersyfikowania ponoszonego ryzyka inwestycyjnego.

Zgodnie z art. 22 ustawy o obligacjach emitent w warunkach emisji może postanowić, że wierzytelności wynikające z emitowanych przez niego obligacji, jeżeli nie zostały zabezpieczone, w przypadku upadłości lub likwidacji, będą zaspokojone po zaspokojeniu wszystkich innych wierzytelności przysługujących wierzycielom wobec tego emitenta. Powyższy przepis odnosi się do obligacji podporządkowanych.

Przedstawione powyżej argumenty wskazują, że obligacje podporządkowane nie stanowią odpowiedniego produktu dla inwestora indywidualnego dysponującym ograniczonymi zasobami finansowymi, który nie może zdywersyfikować ryzyka inwestycyjnego. W celu zapewnienia ochrony interesów takich inwestorów, wskazane jest wprowadzenie przepisu określającego minimalną wartość nominalną pojedynczej obligacji podporządkowanej. Proponuje się, aby wartość nominalna kształtowała się na poziomie 400 000 tys. zł lub równowartości tej kwoty w innej walucie, ustalonej przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji. Wskazane wartości są zbliżone do wartości

100 000 euro wskazanej w art. 7 ust. 4 pkt 2, 3 i 5 ustawy z dnia z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1639, z późn. zm.). Powyższe przepisy mają na celu ochronę mniejszych inwestorów indywidualnych. Przez dzień podjęcia przez emitenta decyzji o emisji należy rozumieć dzień podjęcia uchwały o przeprowadzeniu emisji obligacji przez uprawniony do tego organ spółki – w zależności od zapisów statutowych może to być uchwała zarządu, rady nadzorczej, walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub zgromadzenia wspólników spółki z ograniczoną odpowiedzialnością.

Proponuje się, aby zakres podmiotowy zmian dotyczył wyłącznie tych domów maklerskich, których działalność polega na nabywaniu lub zbywaniu na własny rachunek instrumentów finansowych lub świadczeniu usług w wykonaniu zawartych umów o subemisje inwestycyjne i usługowe lub zawieraniu i wykonywaniu innych umów o podobnym charakterze, jeżeli ich przedmiotem są instrumenty finansowe (domy maklerskie, o których mowa w art. 98 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi). Wyłącznie takie domy maklerskie podlegają przepisom ustawy o BFG w zakresie przymusowej restrukturyzacji. Z informacji przedstawionych przez KNF wynika, że łączna wartość obligacji podporządkowanych wyemitowanych przez domy maklerskie wg stanu na 30 czerwca 2017 r. wynosiła 13,5 mln zł, co stanowiło 1% funduszy własnych domów maklerskich. Emisje obligacji podporządkowanych miały charakter niepubliczny i nie były kierowane do klientów detalicznych. W przypadku domów maklerskich niepodlegających ustawie o BFG mediana funduszy własnych wyniosła 1,3 mln zł. Zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi wypłacalności domów maklerskich mediana kapitału Tier II (obejmującego obligacje podporządkowane) nie mogłaby przekraczać kwoty 323,5 tys. zł. Ograniczenie możliwości lub uniemożliwienie emisji obligacji podporządkowanych przez takie domy maklerskie nie znajduje uzasadnienia, ponieważ korzystają one ostrożnie z tego instrumentu finansowego.

Zgodnie z przepisem przejściowym zawartym w art. 4 projektu ustawy, dodany przepis art. 22 ust. 2 ustawy o obligacjach, określający minimalną wartość nominalną emitowanych obligacji podporządkowanych nie będzie miał zastosowania do obligacji podporządkowanych jeżeli dzień udostępnienia propozycji ich nabycia lub

udostępnienia do publicznej wiadomości prospektu emisyjnego lub memorandum informacyjnego przypada przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Proponuje się, żeby ustawa o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz niektórych innych ustaw weszła w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia. Wejście w życie ustawy po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia nie spowoduje negatywnych skutków dla zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji. Ze względu na proponowany przepis przejściowy zawarty w art. 4, wejście w życie ustawy nie spowoduje negatywnych skutków dla podmiotów, których dotyczy zmiana przepisów ustawy o obligacjach. W ten sposób zostanie zapewniona minimalna *vacatio legis* dla nowej regulacji. Powyższe uzasadnia, zgodnie z § 1 ust. 2 uchwały nr 20 Rady Ministrów z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie zaleceń ujednolicenia terminów wejścia w życie niektórych aktów normatywnych (M.P. poz. 205), odstępianie od zasady określonej w § 1 ust. 1 tej uchwały, w świetle której jeżeli akt normatywny zawiera przepisy określające warunki wykonywania działalności gospodarczej, termin wejścia w życie tego aktu normatywnego powinien być wyznaczony na dzień 1 stycznia albo 1 czerwca.

Wprowadzenie proponowanych zmian nie będzie miało wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.

Projekt nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności, zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. WE L 189 z 03.07.1998, str. 42; Dz. Urz. UE Polskie Wydanie Specjalne rozdz. 1, t. 1, str. 446), projekt ustawy nie będzie przedmiotem konsultacji z Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i nie podlega notyfikacji zgodnie z trybem przewidzianym w przepisach dotyczących sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych, tj. rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz na podstawie § 52

uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006 i 1204) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Nikt nie zgłosił uwag w tym trybie.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Pan Piotr Nowak, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Andrzej Rowiński, Radca Ministra tel. 694 44 12, e-mail: Andrzej.Rowinski@mf.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 9 listopada 2017 r.</p> <p>Źródło: Uzasadniona opinia Komisji Europejskiej, dyrektywa 2009/138/WE, dyrektywa 2014/51/UE, Komunikat Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 24 października 2017 r.</p> <p>Nr w wykazie prac: UC 98</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W dniu 17 maja 2017 r. Komisja Europejska skierowała do Rzeczypospolitej Polskiej uzasadnioną opinię na podstawie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w związku z brakiem zawiadomienia o środkach transpozycji do prawa krajowego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/51/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE oraz rozporządzenia 1060/2009, 1094/2010 i 1095/2010 w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Omnibus II).

W ocenie Komisji Europejskiej, zaprezentowanej w uzasadnionej opinii, do polskich przepisów dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej nie zostały implementowane następujące przepisy ww. dyrektyw:

- 1) przepisy dotyczące wewnętrznych zakładów ubezpieczeń i wewnętrznych zakładów reasekuracji, zawierające definicje tych podmiotów, wymogi informacyjne wobec organu nadzoru oraz wysokość dolnego progu minimalnego wymogu kapitałowego dla tych podmiotów (art. 13 pkt 2 i 5, art. 35 ust. 8 lit. j i art. 129 ust. 1 lit. d ppkt (iii) dyrektywy Wyplacalność II oraz art. 2 pkt 7 lit. b i art. 2 pkt 32 lit. a. dyrektywy Omnibus II);
- 2) przepis dający organowi nadzoru możliwość wydania zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub na zasadzie swobody świadczenia usług (art. 140 dyrektywy Wyplacalność II);
- 3) przepisy określające zasady koasekuracji w Unii Europejskiej (art. 190 dyrektywy Wyplacalność II);
- 4) środki przejściowe dotyczące:
 - a) zbywalnych papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych opartych na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r. (art. 308 ust. 11 dyrektywy Wyplacalność II i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II),
 - b) instrumentów kapitałowych nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r. (art. 308b ust. 13 i art. 2 ust. 80 dyrektywy Omnibus II).

Projekt ustawy odnosi się do liczebności składu i funkcjonowania zarządu Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych (KUKE S.A.). W ocenie projektodawcy skala działalności KUKE S.A. powoduje, że Zarząd spółki liczący mniej niż czterech członków jest w stanie zapewnić jej efektywne funkcjonowanie. Pozwoli to zapewnić większą elastyczność sprawowania zarządu KUKE S.A., zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych.

Projekt ustawy wprowadza także zmianę w ustawie o obligacjach, która polega na ustaleniu minimalnej wartości nominalnej obligacji podporządkowanej na poziomie 400 tys. zł. Zakres podmiotowy projektowanej zmiany obejmuje banki krajowe, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe, Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, domy maklerskie, o których mowa w art. 98 ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zakłady ubezpieczeń oraz zakłady reasekuracji. Wprowadzona zmiana ma na celu zapewnienie lepszej ochrony interesów klientów instytucji finansowych, nabywających obligacje podporządkowane. Dotyczy to przede wszystkim klientów banków dysponujących stosunkowo niewielkimi zasobami finansowymi, którzy nabywają ten instrument finansowy jako alternatywę dla depozytów bankowych. Klienci ci, ze względu na brak doświadczenia, nie są w stanie ocenić ryzyka związanych z inwestycjami w obligacje podporządkowane i nie dysponują zasobami finansowymi pozwalającymi na dywersyfikację ponoszonego ryzyka.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Dyrektywa Wyplacalność II i dyrektywa Omnibus II zostały implementowane do krajowego porządku prawnego ustawą z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2017 r. poz. 1170, 1089, 1926

i 2102). Powyższa ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r. Tym niemniej w uzasadnionej opinii Komisja Europejska wskazała na brak implementacji niektórych przepisów obu dyrektyw do krajowych przepisów dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej.

Przeprowadzona w Ministerstwie Finansów analiza wykazała, że uwagi Komisji Europejskiej należy uznać za zasadne. W piśmie z dnia 31 maja 2017 r. również Przewodniczący KNF zgodził się z uwagami Komisji Europejskiej i wskazał na konieczność wdrożenia do krajowego porządku prawnego wskazanych przepisów dyrektyw Wyłącalność II i Omnibus II, uzasadniając konieczność transpozycji poszczególnych przepisów.

Wskazane przez Komisję Europejską w uzasadnionej opinii przepisy dyrektywy Wyłącalność II i dyrektyw Omnibus II powinny zostać implementowane do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Proponuje się dokonanie nowelizacji tej ustawy. Projekt ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej wprowadza rozwiązania w zakresie:

- wykonywania działalności przez wewnętrzne zakłady ubezpieczeń i wewnętrzne zakłady reasekuracji,
- zawierania przez krajowe zakłady ubezpieczeń umów koasekuracji dużych ryzyk na terytorium innych państw członkowskich Unii Europejskiej,
- zawierania przez zagraniczne zakłady ubezpieczeń umów koasekuracji dużych ryzyk na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- możliwości wydania przez Komisję Nadzoru Finansowego zakazu swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zakładem ubezpieczeń lub zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub na zasadzie swobody świadczenia usług,
- przepisy przejściowe dotyczące zbywalnych papierów wartościowych lub innych instrumentów finansowych opartych na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r. oraz instrumentów kapitałowych nabytych przez zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji do dnia 1 stycznia 2016 r.

Projektodawca oczekuje, że uchwalenie proponowanej ustawy zapewni pełną zgodność przepisów krajowych dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej z prawem Unii Europejskiej, a w konsekwencji spowoduje również niepodejmowanie dalszych działań przez Komisję Europejską w niniejszej sprawie na podstawie art. 258 TFUE.

Z kolei większa elastyczność działalności zarządu KUKA S.A. powinna zostać zapewniona przez zmiany w brzmieniu art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych.

Proponowane zmiany w art. 22 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach powinny zapewnić większą ochronę klientów detalicznych instytucji finansowych, przede wszystkim banków.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Art. 1 proponowanej ustawy stanowi implementację przepisów dyrektywy Wyłącalność II i dyrektywy Omnibus II, wskazanych w uzasadnionej opinii Komisji Europejskiej, które nie zostały implementowane do ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Państwa członkowskie, do których Komisja Europejska skierowała uzasadnione opinie, będą musiały implementować wskazane w opinii przepisy dyrektywy Wyłącalność II i dyrektywy Omnibus II do przepisów krajowych stanowiących implementację ww. dyrektyw albo wykazać, że wskazane przez Komisję Europejską przepisy zostały już implementowane.

Art. 2 proponowanej ustawy, wprowadzający zmiany w art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych nie wynika z przepisów Unii Europejskiej.

Art. 3 proponowanej ustawy, wprowadzający zmiany w art. 22 ustawy z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach nie wynika z przepisów Unii Europejskiej.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Krajowe zakłady ubezpieczeń	27 zakładów ubezpieczeń na życie (działu I) oraz 33 zakłady pozostałych ubezpieczeń osobowych i ubezpieczeń majątkowych (działu II) (dane na dzień 30 czerwca 2017 r.)	www.knf.gov.pl	Krajowe zakłady ubezpieczeń będą mogły wykonywać działalność ubezpieczeniową jako wewnętrzne zakłady ubezpieczeń. Zgodnie z dodaną regulacją przepisy art. 211 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określające obowiązki informacyjne względem organu nadzoru krajowego zakładu ubezpieczeń działu II zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska w ramach swobody świadczenia usług przez

			<p>zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk, umiejscowionych na terytorium tego państwa członkowskiego, będą miały zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.</p> <p>W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.</p>
Krajowe zakłady reasekuracji	1 zakład wykonujący działalność w zakresie reasekuracji ubezpieczeń działu II (dane na dzień 30 czerwca 2017 r.)	www.knf.gov.pl	<p>Krajowe zakłady reasekuracji będą mogły wykonywać działalność reasekuracyjną jako wewnętrzne zakłady reasekuracji.</p> <p>W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.</p>
Zagraniczne zakłady ubezpieczeń z państw członkowskich Unii Europejskiej, wykonujące działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług w zakresie ubezpieczeń działu II	697 (większość z tych zakładów to zakłady ubezpieczeń działu II) (dane na dzień 30 czerwca 2017 r.)	www.knf.gov.pl	<p>Zgodnie z dodanymi regulacjami, przepisy art. 207 i art. 208 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, określające uprawnienia i obowiązki informacyjne względem organu nadzoru zagranicznego zakładu ubezpieczeń zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach swobody świadczenia usług przez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk, umiejscowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz uprawnienia organu nadzoru względem takiego zakładu ubezpieczeń, będą obowiązywały zagraniczny zakład ubezpieczeń będący koasekuratorem wiodącym.</p>
Komisja Nadzoru Finansowego	1	www.knf.gov.pl	<p>Dodawane regulacje umożliwią KNF wydawanie zakazu lub ograniczenia swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń lub zagranicznym zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług.</p> <p>Dodawane regulacje określą zasady sprawowania nadzoru nad krajowymi zakładami ubezpieczeń, które zamierzają wykonywać działalność na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej innych niż Rzeczpospolita Polska, w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, w odniesieniu</p>

			<p>do zawierania umów koasekuracji dużych ryzyk umiejscowionych na terytorium danego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.</p> <p>Dodawane regulacje określają uprawnienia organu nadzoru względem zagranicznych zakładów ubezpieczeń, które zamierzają wykonywać działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług, przez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk umiejscowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>Przepisy art. 211, określające obowiązki informacyjne względem organu nadzoru krajowego zakładu ubezpieczeń prowadzącego działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczeń, o których mowa w dziale II załącznika do ustawy, zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska w ramach swobody świadczenia usług oraz obowiązki informacyjne organu nadzoru względem organu nadzorczego tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej będą stosowane wyłącznie w odniesieniu do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.</p>
Korporacja Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych (KUKE S.A.)	1		Zarząd KUKE S.A. będzie mógł składać się z mniej niż czterech członków. Odpowiada to skali działalności KUKE S.A. i zapewni większą elastyczność sprawowania zarządu.
Banki wykonujące działalność w formie spółek akcyjnych	34 (stan na dzień 9 listopada 2017 r.)	www.knf.gov.pl Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF	W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.
Banki spółdzielcze	558 (stan na dzień 9 listopada 2017 r.)	www.knf.gov.pl Rejestr podmiotów sektora bankowego KNF	W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.
Spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe	34 (stan na dzień 9 listopada 2017 r.)	www.knf.gov.pl Rejestr podmiotów sektora kas spółdzielczych KNF	W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.
Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa	1	www.knf.gov.pl Rejestr podmiotów sektora kas spółdzielczych KNF	W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.

Domy maklerskie, których działalność polega na nabywaniu lub zbywaniu na własny rachunek instrumentów finansowych lub świadczeniu usług w wykonaniu zawartych umów o subemisje inwestycyjne i usługowe lub zawieraniu i wykonywaniu innych umów o podobnym charakterze, jeżeli ich przedmiotem są instrumenty finansowe	18 (stan na dzień 9 listopada 2017 r.)	www.knf.gov.pl Rejestr podmiotów sektora kapitałowego KNF	W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.
Bank Gospodarstwa Krajowego	1		W przypadku emisji obligacji podporządkowanych, wartość nominalna jednej obligacji nie będzie mogła być niższa niż 400 tys. zł lub równowartość tej kwoty w innej walucie wg kursu określonego w ustawie.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt ustawy został przekazany do konsultacji publicznych i opiniowania podmiotom rynku ubezpieczeniowego: Komisji Nadzoru Finansowego, Polskiej Izbie Ubezpieczeń, Polskiemu Stowarzyszeniu Aktuariuszy, Polskiej Izbie Biegłych Rewidentów, Izbie Zarządzających Funduszami i Aktywami, Stowarzyszeniu Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych oraz Konferencji Przedsiębiorstw Finansowych. Zgodnie z zasadami konsultacji projekt ustawy został przekazany także organizacjom zrzeszającym pracodawców i pracowników, tj.: Konfederacji Lewiatan, Pracodawcom Rzeczypospolitej Polskiej, Business Centre Club, Związkowi Przedsiębiorców i Pracodawców, Federacji Przedsiębiorców Polskich, Związkowi Rzemiosła Polskiego, Niezależnemu Samorządnemu Związkowi Zawodowemu „Solidarność”, Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych oraz Forum Związków Zawodowych.

Projekt ustawy został zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt ustawy został skierowany do konsultacji publicznych i opiniowania w dniu 2 sierpnia 2017 r. z terminem na zgłaszanie uwag do dnia 16 sierpnia 2017 r. Termin, w jakim zostały przeprowadzone konsultacje publiczne wynosił 14 dni i tym samym był krótszy niż termin wskazany w Regulaminie Pracy Rady Ministrów. Krótszy termin wynikał z konieczności pilnego zapewnienia pełnej zgodności polskich przepisów dotyczących działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej z wymogami dyrektyw Wyłącalność II i Omnibus II przez implementację przepisów wskazanych w uzasadnionej opinii Komisji Europejskiej. W odpowiedzi na uzasadnioną opinię Komisji Europejskiej, Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zobowiązał się do pilnego przeprowadzenia procesu legislacyjnego. W związku z tym, że przedłożony projekt nie jest obszerny i zawiera regulacje o charakterze uzupełniającym, w ocenie projektodawcy termin 14 dni był wystarczający do dokonania przez podmioty rynku ubezpieczeniowego analizy proponowanej ustawy zmianie ustawy.

W toku konsultacji uwagi zgłosiły Prokuratoria Generalna i Komisja Nadzoru Finansowego. Zgłoszone uwagi zostały uwzględnione w treści projektu ustawy. Wyniki procesu opiniowania i konsultacji publicznych zawiera Raport z konsultacji.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z ... r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem													0
budżet państwa													0
JST													0
pozostałe jednostki (oddzielnie)													0
Wydatki ogółem													0
budżet państwa													0
JST													0
pozostałe jednostki (oddzielnie)													0

Saldo ogółem												0
budżet państwa												0
JST												0
pozostałe jednostki (oddzielnie)												0

Źródła finansowania	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Projektowane regulacje będą miały niewielki wpływ na działalność Komisji Nadzoru Finansowego. Komisja Nadzoru Finansowego jest obecnie organem właściwym w sprawach nadzoru finansowego, w tym nadzoru ubezpieczeniowego obejmującego m.in. nadzór nad zakładami ubezpieczeń i zakładami reasekuracji. Zgodnie z dodanymi regulacjami:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) organ nadzoru będzie miał możliwość na wniosek założycieli albo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w drodze decyzji, uznać zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji za wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji; 2) organ nadzoru będzie miał możliwość wydawania zakazu lub ograniczania swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej również na wniosek organu nadzorczego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, który sprawuje nadzór nad zagranicznym zakładem ubezpieczeń lub zagranicznym zakładem reasekuracji wykonującym działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług; 3) przepisy art. 211 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określające obowiązki informacyjne organu nadzoru względem organu nadzorczego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym krajowy zakład ubezpieczeń działu II zamierza wykonywać działalność ubezpieczeniową przez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk, umiejscowionych na terytorium tego państwa członkowskiego, będą stosowane wyłącznie w odniesieniu do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym. <p>Zadania nałożone na KNF, wynikające z nowelizacji ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej powinny zostać zrealizowane w ramach obecnych zasobów Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.</p> <p>Proponowane regulacje mają w stosunku do dotychczasowych rozwiązań charakter wyłącznie uzupełniający lub doprecyzowujący.</p>

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ... r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Projektowana ustawa może mieć wpływ na działalność dużych przedsiębiorstw. Duże przedsiębiorstwa będą mogły tworzyć zakłady ubezpieczeń, będące wewnętrznymi zakładami ubezpieczeń, ubezpieczającymi wyłącznie ryzyka tych przedsiębiorstw.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
Niemierzalne	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	Gospodarka							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☒	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☒ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:

Zmiany obciążeń informacyjnych wynikające z projektu przedstawiono poniżej:
Wykonywanie działalności jako wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji
Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przestanie spełniać wymogi określone dla wewnętrznego zakładu ubezpieczeń lub wewnętrznego zakładu reasekuracji, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji będzie obowiązany poinformować o tym organ nadzoru i dostosować swoją działalność do wymogów określonych w ustawie.
Działalność transgraniczna krajowych zakładów ubezpieczeń działu II przez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk
Przepisy art. 211 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej określające obowiązki informacyjne względem organu nadzoru krajowego zakładu ubezpieczeń zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej innego niż Rzeczpospolita Polska w ramach swobody świadczenia usług oraz obowiązki informacyjne organu nadzoru względem organu nadzorczego tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej będą miały zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.
Działalność zagranicznych zakładów ubezpieczeń działu II na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez zawieranie umów koasekuracji dużych ryzyk
Przepisy art. 207 i art. 208 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, określające uprawnienia i obowiązki informacyjne względem organu nadzoru zagranicznego zakładu ubezpieczeń zamierzającego wykonywać działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w ramach swobody świadczenia usług oraz uprawnienia organu nadzoru względem takiego zakładu ubezpieczeń, będą obowiązywały zagraniczny zakład ubezpieczeń będący koasekuratorem wiodącym.

9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana ustawa nie wpłynie na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne	☐ demografia	☐ informatyzacja
☐ sytuacja i rozwój regionalny	☐ mienie państwowe	☐ zdrowie
☐ inne:		

Omówienie wpływu	Projektowana ustawa nie wpłynie na wymienione obszary.
------------------	--

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wykonanie przepisów aktu prawnego nastąpi w dniu wejścia w życie ustawy.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja efektów projektu ustawy będzie prowadzona na bieżąco, na podstawie wniosków wynikających z działań nadzorczych Komisji Nadzoru Finansowego.

W przypadku wystąpienia konieczności podjęcia przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny działań w ramach przymusowej restrukturyzacji może nastąpić ewaluacja efektów projektu ustawy w odniesieniu do zmian w ustawie o obligacjach.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Nie dotyczy.

Raport z konsultacji

projektu ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, z uwzględnieniem zestawienia uwag, o którym mowa w § 50 ust. Regulaminu pracy Rady Ministrów

1. Omówienie wyników przeprowadzanych konsultacji publicznych.

Lp.	Jednostka redakcyjna/ część projektu założeń projektu ustawy	Podmiot, który przedstawił stanowisko/ opinię	Stanowisko/opinia podmiotu	Stanowisko MF
1.	Art. 1 pkt 1 lit. b (dodawane art. 3 ust. 1 pkt 53a i 53b)	Komisja Nadzoru Finansowego	Projekt wprowadza do ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (dalej: „Ustawa”) definicje wewnętrznego zakładu ubezpieczeń oraz wewnętrznego zakładu reasekuracji, zgodnie z którymi podmioty te mogą być m. in. jednostkami zależnymi instytucji finansowych. Jednakże ani Projekt, ani Ustawa w swoim dotychczasowym brzmieniu nie zawierają definicji „instytucji finansowej”. Wskazać należy, że definicje wewnętrznego zakładu ubezpieczeń oraz wewnętrznego zakładu reasekuracji zawarte w art. 13 ust. 2 oraz ust. 5 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłalalność II) posługują się pojęciem „przedsiębiorstwa finansowego” zdefiniowanego w ust. 25, a dopiero w tejże definicji odwołano się do terminu „instytucja finansowa” z podaniem definicji legalnej (poprzez odesłanie do odrębnego aktu prawnego). W celu poprawnej implementacji dyrektywy Wyłalalność II wskazane byłoby zatem posłużenie się w Projekcie pojęciem przedsiębiorstwa finansowego oraz wprowadzenie do Ustawy definicji przedsiębiorstwa finansowego analogicznej jak w art. 13 ust. 25 dyrektywy Wyłalalność II.	Uwaga uwzględniona W znowelizowanej ustawie proponuje się dodanie definicji „podmiotu finansowego”, stanowiącej implementację art. 13 pkt 25 dyrektywy Wyłalalność II.

2.	Art. 1 pkt 1 lit. b (dodawane art. 3 ust. 1 pkt 53a i 53b)	Komisja Nadzoru Finansowego	<p>Ponadto zgodnie z proponowanym w Projekcie brzmieniem art. 3 ust. 1 pkt 53a lit. b) Ustawy wewnętrzny zakłady ubezpieczeń jest to zakład ubezpieczeń, który jest jednostką zależną zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, wchodzącego w skład grupy, o której mowa w pkt 12, złożonej z zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, który ubezpiecza wyłącznie ryzyka podmiotów wchodzących w skład grupy. Powstaje wątpliwość, czy warunkiem niezbędnym (co sugeruje brzmienie przepisu) jest wystąpienie sytuacji, kiedy grupa składa się wyłącznie z zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji. Powyższe oznaczałoby, że taki wewnętrzny zakład ubezpieczeń nie mógłby ubezpieczać podmiotów z grupy, do której należy, jeżeli grupa składałaby się również z podmiotów innych niż zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji. Zgodnie z brzmieniem art. 13 pkt 2 dyrektywy Wypłacalność II „wewnętrzny zakład ubezpieczeń” oznacza <u>zakład ubezpieczeń, którego właścicielem jest przedsiębiorstwo finansowe inne niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, lub grupa zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, w rozumieniu art. 212 ust. 1 lit. c), lub przedsiębiorstwo niefinansowe, którego celem jest objęcie ubezpieczeniem wyłącznie ryzyk zakładu lub zakładów, do którego należy, lub ryzyk zakładu lub zakładów wchodzących w skład grupy, której jest członkiem.</u> Identyczna kwestia dotyczy definicji wewnętrznego zakładu reasekuracji.</p>	<p>Uwaga uwzględniona W poprawionym projekcie ustawy zmodyfikowano definicje zakładów wewnętrznych. Z analizy definicji „wewnętrznego zakładu ubezpieczeń” zawartej w art. 13 pkt 2 dyrektywy Wypłacalność II wynika, że: 1) właścicielem takiego zakładu może być przedsiębiorstwo finansowe niebędące zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji, 2) właścicielem wewnętrznego zakładu ubezpieczeń nie może być grupa, w skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, 3) podmiot niebędący przedsiębiorstwem finansowym może być właścicielem wewnętrznego zakładu ubezpieczeń, 4) celem działalności takiego zakładu jest ubezpieczanie wyłącznie ryzyk podmiotu lub podmiotów będących właścicielami zakładu lub podmiotów wchodzących w skład grupy, w skład której wchodzi także wewnętrzny zakład ubezpieczeń. W związku z powyższym w ustawie o działalności ubezpieczeniowej i działalności reasekuracyjnej proponuje się dodanie następującej definicji wewnętrznego zakładu ubezpieczeń jako zakładu ubezpieczeń, którego akcjonariuszem lub udziałowcem jest: a) podmiot finansowy niebędący</p>
----	--	-----------------------------	---	--

				<p>zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji albo niewchodzący w skład grupy, o której mowa w pkt 12, w skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, albo</p> <p>b) podmiot niebędący podmiotem finansowym</p> <p>– który ubezpiecza wyłącznie ryzyka podmiotu lub podmiotów będących jego akcjonariuszami lub udziałowcami lub podmiotów grupy, w skład której wchodzi.</p> <p>W ocenie projektodawcy za przyjęcie takiej definicji uzasadnia także analiza ustaw stanowiących implementację dyrektywy Wypłacalność II w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, np. w Hiszpanii i Irlandii, w której działalność wykonuje duża liczba wewnętrznych zakładów ubezpieczeń. W art. 6 ust. 2 hiszpańskiej ustawy implementującej dyrektywę Wypłacalność II (link: https://www.boe.es/buscar/act.php?id=BOE-A-2015-7897) wewnętrzny zakład ubezpieczeń został zdefiniowany następująco:</p> <p>Entidad aseguradora cautiva: Entidad aseguradora propiedad de una entidad no financiera, o de una entidad financiera que no sea una entidad aseguradora o reaseguradora o forme parte de un grupo de entidades aseguradoras o reaseguradoras, definido en el artículo 131.1.f), y que</p>
--	--	--	--	--

				<p>tiene por objeto ofrecer cobertura de seguro exclusivamente para los riesgos de la entidad o entidades a las que pertenece o de una o varias entidades del grupo del que forma parte.</p> <p>Z kolei w ustawie irlandzkiej stanowiącej implementację dyrektyw Wypłacalność II (Cześć 1 pkt 3; link: http://www.irishstatutebook.ie/eli/2015/si/485/made/en/print) wewnętrzny zakład ubezpieczeń został zdefiniowany następująco:</p> <p>„captive insurance undertaking” means</p> <p>(a) a financial undertaking other than a group of insurance undertakings or</p> <p>(b) an undertaking which is not a financial undertaking the purpose of which is to provide insurance undertakings or undertakings to which it is a member of a group of which it is a member;”</p> <p>W dodawanym art. 3 ust. 1 pkt 53b proponuję się analogiczną definicję wewnętrznego zakładu reasekuracji.</p>
3.	Art. 1 pkt 1 lit. b (dodawane art. 3 ust. 1 pkt 53a i 53b)	Prokuratoria Generalna	<p>Pewne wątpliwości budzi też zgodność z dyrektywą projektowanych definicji „wewnętrznego zakładu ubezpieczeń” i „wewnętrznego zakładu reasekuracji” (art. 3 ust. 1 pkt 53a i 53b ustawy) w zakresie, w jakim są one definiowane przez bycie <i>jednostką zależną</i> określonych podmiotów. Wynikają one stąd, że art. 13 pkt 2 i 5 dyrektywy PE i Rady 2009/138/WE z 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) definiują „wewnętrzny zakład ubezpieczeń” (<i>captive insurance undertaking</i>) i „wewnętrzny zakład reasekuracji” (<i>captive reinsurance undertaking</i>) nieco inaczej. Zgodnie z nimi jest to zakład <i>{undertaking</i>, którego właścicielem są (<i>owned by</i>) określone podmioty — przedsiębiorstwa finansowe inne niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, grupa zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji,</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>W poprawionych definicjach wewnętrznego zakładu ubezpieczeń i wewnętrznego zakładu reasekuracji jest mowa o akcjonariuszach i udziałowcach. Określenia „akcjonariusz” (w przypadku spółek akcyjnych) i „udziałowiec” (w przypadku towarzystw ubezpieczeń wzajemnych) stanowią odpowiednik</p>

			<p>przedsiębiorstwo niefinansowe. Dyrektywa wskazuje, że celem powołania wewnętrznego zakładu jest objęcie ubezpieczeniem wyłącznie ryzyk tego zakładu lub tych zakładów, do którego wewnętrzny zakład należy (<i>to which it belongs</i>), lub ryzyk zakładu lub zakładów wchodzących w skład grupy, której jest członkiem.</p> <p>Tym samym dyrektywa nie uzależnia statusu wewnętrznego zakładu od jego kontrolowania przez określony podmiot, a jedynie przez bycie jego właścicielem (lub jednym z kilku właścicieli). Wyraźnie widać, że jeżeli wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji nie jest członkiem grupy zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, może on mimo to należeć do i być własnością kilku podmiotów, bez konieczności - jak się wydaje - definiowania, który z nich ten podmiot ostatecznie kontroluje.</p> <p>Ponadto należy wskazać, że przez zdefiniowanie wewnętrznego zakładu jako jednostki zależnej, projektowane art. 3 ust. 1 pkt 53a i 53b ustawy odsyłają do art. 3 ust. 1 pkt 15 ustawy, wedle którego jednostką zależną jest podmiot kontrolowany przez jednostkę dominującą, zaś jednostką dominującą definiuje art. 3 ust. 1 pkt 14 ustawy) - jako podmiot, który sprawuje nad innym podmiotem kontrolę w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 37 lit. a-d ustaw)' z 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2016 r. poz. 1047, ze zm.) lub podmiot, który w ocenie organu nadzoru w inny sposób sprawuje kontrolę nad innym podmiotem. Tymczasem art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości stanowi o kolejnej definicji jednostki dominującej, gdy tymczasem poszukiwaną na cele opiniowanego projektu ustawy definicję „<i>sprawowania kontroli</i> zawiera art. 3 ust. 1 pkt 34 ustawy o rachunkowości, wedle którego jest to zdolność jednostki do kierowania polityką finansową i operacyjną innej jednostki w celu osiągnięcia korzyści ekonomicznych z jej działalności.</p>	określenia „właściciel” w art. 13 pkt 2 i 5 dyrektywy Wyplacalność II.
4.	Art. 1 pkt 7 (dodawany art. 313 a)	Prokuratoria Generalna	<p>Użycie wyłącznie wyrażenia „<i>stwierdzi</i>” w treści projektowanego art. 313a ustawy, w brzmieniu: „W przypadku gdy organ nadzorczy z państwa członkowskiego Unii Europejskiej [...] <i>stwierdzi</i>, że ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji nie przestrzega przepisów tego państwa [...]”, nie do końca oddaje sens implementowanego w tym przepisie art. 140 w związku z art. 137- 139 dyrektyw}' PE i Rady 2009/138/WE z 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II).</p> <p>Zgodnie ze wskazanymi przepisami dyrektywy, organy nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji powiadamiają organy nadzoru przyjmujących państw członkowskich na dość</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>określonym etapie. Nie chodzi o przekazanie na jakimkolwiek etapie organowi nadzoru innego państwa członkowskiego stwierdzenia naruszenia prawa przez zakład, lecz o powiadomienie o podjęciu, w konsekwencji tego stwierdzenia, sankcji wobec zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji. Chodzi o moment podjęcia przez organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu środków nakazujących ograniczenie lub zakazanie swobodnego rozporządzania aktywami zakładu w razie znacznego pogorszenia jego sytuacji na skutek wyjątkowych okoliczności skutkujących nie spełnianiem kapitałowych wymogów wypłacalności (art. 138 ust. 5 dyrektywy), moment podjęcia przez ten organ nadzoru środków ograniczających lub zakazujących swobodne rozporządzanie aktywami przez zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji z powodu niezgodności z minimalnymi wymogami kapitałowymi (art. 139 ust. 3 dyrektywy), jak również moment podjęcia zakazu lub podjęcia zamiaru zakazania na swoim terytorium swobodnego rozporządzania aktywami przez te zakłady, które nie przestrzegają wymogów dotyczących rezerw techniczno-ubezpieczeniowych (art. 137 dyrektywy).</p> <p>Treść projektowanej regulacji art. 313a ustawy powinna te szczególne sytuacje dookreślać, ponieważ w ich przypadku zachodzi konieczność podjęcia określonych działań przez krajowy organ nadzoru, na wniosek organu nadzorczego państwa siedziby zakładu ubezpieczeń lub reasekuracji. Proponowane rozwiązanie polega na dodaniu wyrażenia „i podejmie środki ograniczające lub zakazujące swobodnego rozporządzanie jego aktywami” do treści projektowanego przepisu w następujący sposób: „W przypadku gdy organ nadzorczy z państwa członkowskiego Unii Europejskiej [...], stwierdzi, że ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji nie przestrzega przepisów tego państwa dotyczących [...], i podejmie środki ograniczające lub zakazujące swobodne rozporządzanie jego aktywami, organ nadzoru [•••]”.</p>	
5.	Art. 1 pkt 7 (dodawany art. 313 a)	Prokuratoria Generalna	<p>Użycie wyrażenia „organ nadzoru może [...] zakazać swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej” w treści projektowanego art. 313a ustawy nie oddaje w podwójny sposób sensu implementowanych w tym przepisie art. 140 w związku z art. 138 i 139 dyrektywy PE i Rady 2009/138/WE z 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II).</p> <p>Zgodnie z art. 138 ust. 5 zdanie trzecie dyrektywy, w przypadku <i>ograniczenia</i> lub <i>kazania</i> przez organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu swobodnego</p>	Uwaga uwzględniona

			<p>rozporządzania aktywami przez ten zakład ubezpieczeń lub reasekuracji na terytorium tego państwa członkowskiego z powodu niezgodności jego działań z kapitałowym wymogiem wypłacalności, a następnie zwrócenia się przez ten organ nadzoru z wnioskiem do innego organu nadzoru, „Organy te <i>podejmują</i>, na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, <i>takie same środki</i>). Podobnie zgodnie z art. 139 ust. 3 zdanie trzecie dyrektywy, w przypadku ograniczenia lub zakazania przez organ nadzoru państwa członkowskiego siedziby zakładu swobodnego rozporządzania aktywami przez ten zakład ubezpieczeń lub reasekuracji na terytorium tego państwa członkowskiego z powodu niezgodności jego działań z minimalnym wymogiem kapitałowym, a następnie zwrócenia się przez ten organ nadzoru z wnioskiem do innego organu nadzoru, „Organy te <i>podejmują</i>, na wniosek organu nadzoru państwa członkowskiego siedziby, <i>takie same środki</i>”.</p> <p>W treści projektowanego art. 313a ustawy należałoby zatem z jednej strony zastąpić wyrażenie „organ nadzoru <i>może</i> [...] <i>zakazać</i> bardziej stanowczym wyrażeniem „organ nadzoru <i>zakazuje</i>, a z drugiej strony dodać możliwość wystąpienia konieczności jedynie ograniczenia swobody rozporządzania przez dodanie wyrażenia „<i>ogranicza lub zakazuje</i>”.</p>	
6.	Art. 1 pkt 9 (dodawany art. 366a)	Prokuratoria Generalna	<p>W treści projektowanego art. 366a ustawy należy dodać wyrażenie „<i>ma siedzibę</i>” do początkowego fragmentu tego przepisu. Wykonując art. 140 dyrektywy, brzmienie przepisu powinno być następujące: „W przypadku gdy organ nadzorczy z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym <i>ma siedzibę</i> zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji ...”.</p>	Uwaga uwzględniona

2. Omówienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym¹.

Nie dotyczy

3. Omówienie uwag w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

¹ W przypadku braku konieczności zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym należy wpisać „*nie dotyczy*”

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad ustawą w ww. trybie.

TABELA ZGODNOŚCI
Listopad 2017

TYTUŁ PROJEKTU:		PROJEKT USTAWY ZMIANIE USTAWY O DZIAŁALNOŚCI UBEZPIECZENIOWEJ I REASEKURACYJNEJ ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		<p>DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (dyrektywa Wyplacalność II)</p> <p>DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2014/51/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywy 2003/71/WE i 2009/138/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 1060/2009, (UE) nr 1094/2010 i (UE) nr 1095/2010 w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Omnibus II)</p>		
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T/N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów projektu
Art. 13 pkt 2 i pkt 5 dyrektywy Wyplacalność II	<p>Definicje</p> <p>Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje (...):</p> <p>2. "wewnętrzny zakład ubezpieczeń" oznacza zakład ubezpieczeń, którego właścicielem jest przedsiębiorstwo finansowe inne niż zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, lub grupa zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, w rozumieniu art. 212 ust. 1 lit. c), lub przedsiębiorstwo niefinansowe, którego celem jest objęcie ubezpieczeniem wyłącznie ryzyk zakładu lub zakładów, do którego należy, lub ryzyk zakładu lub zakładów wchodzących w skład grupy, której jest członkiem;</p> <p>5. "wewnętrzny zakład reasekuracji" oznacza zakład reasekuracji, którego właścicielem jest przedsiębiorstwo finansowe inne niż zakład ubezpieczeń lub</p>	T	Art. 1 pkt 1 lit. b i c, pkt 4	<p>1) w art. 3 w ust. 1(..):</p> <p>b) po pkt 29 dodaje się pkt 29a w brzmieniu:</p> <p>„ 29a) podmiot finansowy:</p> <p>a) instytucję kredytową,</p> <p>b) instytucję finansową w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 1988, z późn. zm.),</p> <p>c) przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe,</p> <p>d) zakład ubezpieczeń,</p> <p>e) zakład reasekuracji,</p> <p>f) dominujący podmiot ubezpieczeniowy,</p> <p>g) firmę inwestycyjną,</p> <p>h) dominujący podmiot nieregulowany;"</p> <p>c) po pkt 53 dodaje się pkt 53a i 53b w brzmieniu:</p> <p>„53a) wewnętrzny zakład ubezpieczeń – zakład ubezpieczeń, którego akcjonariuszem lub udziałowcem jest:</p> <p>a) podmiot finansowy niebędący zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji albo niewchodzący w skład grupy, w skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, albo</p>

	zakład reasekuracji, lub grupa zakładów ubezpieczeń lub zakładów reasekuracji, w rozumieniu art. 212 ust. 1 lit. c), lub przedsiębiorstwo niefinansowe, którego celem jest objęcie reasekuracją wyłącznie ryzyk zakładu lub zakładów, do którego należy, lub ryzyk zakładu lub zakładów wchodzących w skład grupy, której jest członkiem;			<p>b) podmiot niebędący podmiotem finansowym</p> <p>– którego celem jest ubezpieczanie wyłącznie ryzyk podmiotu lub podmiotów będących jego akcjonariuszami lub udziałowcami lub podmiotów grupy, w skład której wchodzi;</p> <p>53b) wewnętrzny zakład reasekuracji – zakład reasekuracji, którego akcjonariuszem lub udziałowcem jest:</p> <p>a) podmiot finansowy niebędący zakładem ubezpieczeń albo zakładem reasekuracji albo niewchodzący w skład grupy, skład której wchodzi zakłady ubezpieczeń lub zakłady reasekuracji, albo</p> <p>b) podmiot niebędący podmiotem finansowym</p> <p>– którego celem jest przyjmowanie do reasekuracji wyłącznie ryzyka podmiotu lub podmiotów będących jego akcjonariuszami lub udziałowcami lub podmiotów grupy, w skład której wchodzi;"</p> <p>4) po art. 174 dodaje się art. 174a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 174a. 1. Organ nadzoru może na wniosek założycieli albo zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji, w drodze decyzji, uznać zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji za wewnętrzny zakład ubezpieczeń lub wewnętrzny zakład reasekuracji, jeżeli spełnione są przesłanki określone odpowiednio w art. 3 ust. 1 pkt 53a lub 53b.</p> <p>2. Jeżeli zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji przestał spełniać wymogi określone odpowiednio w art. 3 ust. 1 pkt 53a lub 53b, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji informuje o tym organ nadzoru i dostosowuje swoją działalność do wymogów określonych w ustawie dla zakładu ubezpieczeń lub zakładu reasekuracji niebędącego wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji .";</p>
Art. 35. ust. 8 lit. j dyrektywy Wyplacalność II i art. 2 pkt 7 lit. b dyrektywy Omnibus II	Informacje dostarczane do celów nadzoru 8. Do celów ust. 6 i 7, w ramach procesu nadzoru, organy nadzoru oceniają, czy przekazanie informacji stanowiłoby nadmierne obciążenie w stosunku do charakteru, skali i złożoności ryzyk	T	Art. 1 pkt 9	9) w art. 339 w ust. 5 w pkt 10 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 11 w brzmieniu: „11) czy zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji.";

	właściwych dla danego zakładu, biorąc pod uwagę co najmniej (...): j) czy zakład jest wewnętrznym zakładem ubezpieczeń lub wewnętrznym zakładem reasekuracji, pokrywającym jedynie ryzyka związane z grupą przemysłową lub handlową, do której należy.			
Art. 129. ust. 1 lit. d ppkt (iii) i art. 2 pkt 32 lit. a dyrektywy Omnibus II	Obliczanie minimalnego wymogu kapitałowego 1. Minimalny wymóg kapitałowy oblicza się zgodnie z następującymi zasadami (...): d) nieprzekraczalny dolny próg minimalnego wymogu kapitałowego wynosi(...): iii) 3 600 000 EUR w przypadku zakładów reasekuracji z wyjątkiem wewnętrznych zakładów reasekuracji, w przypadku których minimalny wymóg kapitałowy wynosi nie mniej niż 1 200 000 EUR;	T	Art. 1 pkt 3 i 7	3) w art. 114 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Kapitał zakładowy towarzystwa reasekuracji wzajemnej nie może być niższy niż nieprzekraczalny dolny próg minimalnego wymogu kapitałowego wymaganego dla zakładu reasekuracji, o którym mowa odpowiednio w art. 272 ust. 1 pkt 4 lub 5.”; 7) w art. 272 w ust. 1: a) pkt 4 otrzymuje brzmienie: „4) równowartości w złotych 3 600 000 euro – dla zakładów reasekuracji innych niż wewnętrzne zakłady reasekuracji.”, b) w pkt. 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje pkt 5 w brzmieniu: „5) równowartości w złotych 1 200 000 euro – dla wewnętrznych zakładów reasekuracji.”;
Art. 140. dyrektywy Wyplacalność II	Zakaz swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium państwa członkowskiego Państwa członkowskie podejmują środki niezbędne do umożliwienia, zgodnie z prawem krajowym, zakazania, w przypadkach przewidzianych w art. 137–139 i art. 144 ust. 2, swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na ich	T	Art. 1 pkt 8 i 10	8) po art. 313 dodaje się art. 313a w brzmieniu: „Art. 313a. W przypadku gdy organ nadzorczy z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług ma siedzibę, podejmie środki mające na celu ograniczenie lub zakaz swobodnego rozporządzania aktywami po stwierdzeniu, że ten zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji nie przestrzega przepisów tego państwa dotyczących tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych dla celów wyplacalności lub nie spełnia

	terytorium, na wniosek państwa członkowskiego siedziby zakładu ubezpieczeń, które wskaże aktywa objęte tymi środkami.			<p>kapitałowego wymogu wypłacalności lub nie spełnia minimalnego wymogu kapitałowego, organ nadzoru, w drodze decyzji, na wniosek tego organu nadzorczego, ogranicza lub zakazuje swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wskazanymi we wniosku tego organu nadzorczego.";</p> <p>10) po art. 366 dodaje się art. 366a w brzmieniu: „Art. 366a. W przypadku gdy organ nadzorczy z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym zagraniczny zakład ubezpieczeń lub zagraniczny zakład reasekuracji wykonujący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez oddział lub w inny sposób niż przez oddział, w ramach swobody świadczenia usług cofnie temu zakładowi ubezpieczeń lub zakładowi reasekuracji zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej lub działalności reasekuracyjnej, organ nadzoru, w drodze decyzji, na wniosek tego organu nadzorczego, ogranicza lub zakazuje swobodnego rozporządzania aktywami umiejscowionymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wskazanymi we wniosku tego organu nadzorczego.";</p>
Art. 190 dyrektywy Wypłacalność II	<p>Operacje koasekuracyjne we Wspólnocie</p> <p>1. Niniejszą sekcję stosuje się do operacji koasekuracyjnych we Wspólnocie, które są związane z co najmniej jednym ryzykiem zaliczonym do grup 3 do 16 w pkt A załącznika I oraz które spełniają następujące warunki:</p> <p>a) ryzyko jest dużym ryzykiem;</p> <p>b) ryzyko jest pokryte w ramach jednej umowy ogólną składką i na ten sam okres przez co najmniej dwa zakłady ubezpieczeń, z których każdy działa w swoim imieniu, jako współubezpieczyciel, przy czym jeden z nich jest wiodącym zakładem ubezpieczeń;</p> <p>c) ryzyko jest umiejscowione wewnątrz Wspólnoty;</p> <p>d) do celów pokrycia ryzyka wiodący zakład ubezpieczeń jest traktowany tak, jakby był zakładem ubezpieczeń pokrywającym całe ryzyko;</p> <p>e) co najmniej jeden ze</p>	T	Art. 1 pkt 1 lit. a, 5 i 6	<p>1) w art. 3 w ust. 1:</p> <p>a) po pkt 16 dodaje się pkt 16a w brzmieniu: „16a) koasekurator wiodący – zakład ubezpieczeń wybrany spośród uczestników umowy koasekuracyjnej do realizacji czynności określonych w tej umowie w imieniu własnym i pozostałych zakładów ubezpieczeń współubezpieczających;"</p> <p>5) po art. 208 dodaje się art. 208a w brzmieniu: „Art. 208a. W przypadku gdy zagraniczny zakład ubezpieczeń mający siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej zamierza zawierać umowy koasekuracji dużych ryzyk spełniające łącznie poniższe warunki:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ryzyko jest umiejscowione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 2) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka, 3) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezpieczający ma siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący lub uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż państwo, w którym koasekurator

	<p>współubezpieczycieli uczestniczy w umowie poprzez siedzibę lub oddział ustanowiony w państwie członkowskim innym niż państwo wiodące zakładu ubezpieczeń;</p> <p>f) wiodący zakład ubezpieczeń przyjmuje w pełni rolę przypadającą mu zgodnie z praktyką koasekuracyjną oraz w szczególności określa zasady i warunki ubezpieczeń i ustalania stawek.</p> <p>2. Artykuł 147–152 stosuje się jedynie do wiodącego zakładu ubezpieczeń.</p> <p>3. Czynności koasekuracyjne, które nie spełniają warunków wymienionych w ust. 1, nadal podlegają przepisom niniejszej dyrektywy z wyjątkiem przepisów niniejszej sekcji.</p>			<p>wiodący ma siedzibę,</p> <p>4) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia</p> <p>– przepisy art. 207 i 208 stosuje się wyłącznie do zagranicznego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym, mającego siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej.</p> <p>6) po art. 211 dodaje się art. 211a w brzmieniu:</p> <p>„Art. 211a. 1. W przypadku gdy krajowy zakład ubezpieczeń zamierza zawierać umowy koasekuracji dużych ryzyk spełniające łącznie poniższe warunki:</p> <p>1) ryzyka są umiejscowione na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej,</p> <p>2) wyłącznie koasekurator wiodący jest odpowiedzialny przed ubezpieczającym za całość ryzyka,</p> <p>3) co najmniej jeden zakład ubezpieczeń współubezpieczający ma siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej niż koasekurator wiodący albo uczestniczy w umowie koasekuracji przez oddział ustanowiony w państwie członkowskim Unii Europejskiej innym niż państwo, w którym koasekurator wiodący ma siedzibę,</p> <p>4) koasekurator wiodący ustala wysokość składek ubezpieczeniowych i warunki umowy ubezpieczenia</p> <p>– przepisy art. 211 stosuje się wyłącznie do krajowego zakładu ubezpieczeń będącego koasekuratorem wiodącym.</p> <p>2. Krajowy zakład ubezpieczeń będący koasekuratorem wiodącym tworzy rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe dla celów wypłacalności z tytułu umów koasekuracji, o których mowa w ust. 1 zgodnie z art. 224 ust. 1, 3 i 4 oraz art. 225–237, z uwzględnieniem warunków umów koasekuracji.”;</p>
<p>Art. 308b ust. 11 dyrektywy Wypłacalność II i art. 2 pkt 80 dyrektywy Omnibus II</p>	<p>Środki przejściowe</p> <p>11. Wymogi określone w art. 135 ust. 2 obowiązują wobec zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji inwestujących w zbywalne papiery wartościowe lub inne instrumenty finansowe oparte na pożyczkach przekształconych, które to papiery zostały wyemitowane przed dniem 1 stycznia</p>	<p>T</p>	<p>Art. 1 pkt 11 lit. a</p>	<p>11) w art. 490:</p> <p>a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:</p> <p>„2a. Przepisy rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35 wydane na podstawie upoważnienia zawartego w art. 135 ust. 2 dyrektywy Wypłacalność II stosuje się w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji lokujących środki finansowe w zbywalne papiery wartościowe i inne</p>

	2011 r., jedynie w przypadku, gdy po dniu 31 grudnia 2014 r. dodane zostały nowe ekspozycje bazowe lub też gdy ekspozycje zostały zastąpione.			instrumenty finansowe oparte na pożyczkach przekształconych wyemitowane przed dniem 1 stycznia 2011 r. w przypadku gdy po dniu 31 grudnia 2014 r. zostały dodane nowe ekspozycje bazowe lub ekspozycje zostały zastąpione.";
Art. 308b ust. 13 dyrektywy Wypłacalność II i art. 2 pkt 80 dyrektywy Omnibus II	<p>13. Bez uszczerbku dla art. 100, art. 101 ust. 3 i art. 104 standardowe parametry, które mają być zastosowane do aktywów nabytych przez zakład w dniu 1 stycznia 2016 r. lub wcześniej przy wyliczania podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje zgodnie ze standardową formułą bez możliwości zastosowania opcji, o której mowa w art. 304, są wyliczane jako średnia ważona:</p> <p>a) standardowego parametru wykorzystywanego do wyliczania podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje zgodnie z art. 304; oraz</p> <p>b) standardowego parametru stosowanego do wyliczania podmodułu ryzyka związanego z inwestowaniem w akcje zgodnie ze standardową formułą bez możliwości zastosowania opcji, o której mowa w art. 304.</p> <p>Waga parametru wyrażonego w akapicie pierwszym lit. b) wzrasta co najmniej liniowo pod koniec każdego roku od 0 % w roku rozpoczynającym się dnia 1 stycznia 2016 r. do 100 % w dniu 1 stycznia 2023 r.</p> <p>Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 301a szczegółowo określające kryteria, które muszą być spełnione, w tym papiery wartościowe, które mogą być objęte okresem przejściowym.</p> <p>W celu zapewnienia jednolitych warunków stosowania tego okresu przejściowego EIOPA opracuje projekty wykonawczych</p>	T	Art. 1 pkt 11 lit. b	<p>b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:</p> <p>„3a. W okresie do dnia 31 grudnia 2023 r. zakład ubezpieczeń i zakład reasekuracji obliczające kapitałowy wymóg wypłacalności według formuły standardowej, obliczają standardowe parametry podmodułu ryzyka cen akcji dla akcji typu 1, o których mowa w art. 168 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35, nabytych do dnia 1 stycznia 2016 r. i nieobjętych ryzykiem cen akcji opartym na czasie trwania, o którym mowa w art. 304 dyrektywy Wypłacalność II zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>1) standardowy parametr stosowany do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji stanowi średnią ważoną:</p> <p>a) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 170 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35,</p> <p>b) parametru stosowanego do obliczania podmodułu ryzyka cen akcji zgodnie z art. 169 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/35;</p> <p>2) waga parametru, o którym mowa w pkt 1 lit. b, jest zwiększana co najmniej liniowo na koniec każdego roku kalendarzowego od 0% w roku 2016 r. do 100% w dniu 1 stycznia 2023 r.".</p>

	<p>standardów technicznych określających procedury dotyczące stosowania niniejszego ustępu.</p> <p>EIOPA przedstawia Komisji te projekty wykonawczych standardów technicznych do dnia 30 czerwca 2015 r.</p> <p>Komisja jest uprawniona do przyjęcia wykonawczych standardów technicznych, o których mowa w akapicie czwartym, zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) nr 1094/2010.</p>			
--	--	--	--	--

**ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI
LISTOPAD 2017**

TYTUŁ PROJEKTU:		PROJEKT USTAWY O ZMIANIE USTAWY O DZIAŁALNOŚCI UBEZPIECZENIOWEJ I REASEKURACYJNEJ ORAZ NIEKTÓRYCH INNYCH USTAW
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) oraz dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/51/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2003/71/WE i 2009/138/WE oraz rozporządzenia 1060/2009, 1094/2010 i 1095/2010 w zakresie uprawnień Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) (Omnibus II)
Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art. 2	<p>Art. 2. <i>W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 826) w art. 5:</i></p> <p>1) <i>ust. 2a otrzymuje brzmienie:</i> <i>„2a. Zarząd Korporacji składa się z nie więcej niż 4 członków.”;</i></p> <p>2) <i>uchyla się ust. 3a i 3b.</i></p>	Przepis wskazuje, iż w skład zarządu Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych (KUKE S.A.) wchodzi nie więcej niż czterech członków (obecnie zarząd KUKE S.A. powinien składać się z czterech członków).
Art. 3	<p>Art. 3. <i>W ustawie z dnia 15 stycznia 2015 r. o obligacjach (Dz. U. poz. 238 oraz z 2017 r. poz. 1089 i 1199) w art. 22 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:</i></p> <p><i>„2. W przypadku gdy emitentem jest bank krajowy, spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa, dom maklerski, o którym mowa w art. 93ust. 3 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, zakład ubezpieczeń lub zakład reasekuracji, wartość nominalna jednej obligacji, o której mowa w ust. 1, nie może być niższa niż 400 000 zł lub równowartość tej kwoty wyrażona w innej walucie, ustalona przy zastosowaniu średniego kursu tej waluty ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu podjęcia decyzji emitenta o emisji.”.</i></p>	Przepis ustala minimalną wartość nominalną obligacji podporządkowanej na poziomie 400 tys. zł w przypadku ich emisji m.in. przez banki krajowe, spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe czy zakłady ubezpieczeń.
Art. 4	<p>Art. 4. <i>Przepisu art. 22 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 3, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do obligacji, o których mowa w art. 22 ust. 1 tej ustawy, jeżeli dzień udostępnienia propozycji ich nabycia lub udostępnienia do publicznej wiadomości prospektu emisyjnego lub memorandum informacyjnego przypada przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.</i></p>	Przepis wprowadza regulację przejściową dla obligacji udostępnionych przed wejściem w życie ustawy,

KPRM

AAA292416

Warszawa, 17 listopada 2017 r.

Minister
Spraw Zagranicznych

DPUE.920.1263.2017 / 8 / rj

dot.: RM-10-158-17 z 16.11.2017 r.

1111P-102015-2017

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

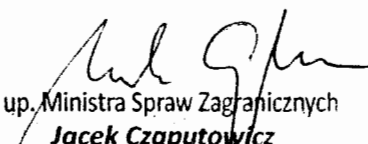
o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej oraz niektórych innych ustaw, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

z up. Ministra Spraw Zagranicznych
Jacek Czaputowicz
Podsekretarz Stanu

Do wiadomości:

Pan Mateusz Morawiecki
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Rozwoju i Finansów